

Rainer Maria Rilke: Heil mir, dass ich Ergriffene sehe / Heil mi, bo załapałem o co chodzi (tł. Ela Binswanger)

Rainer Maria Rilke: *Heil mi, bo załapałem o co chodzi*

Heil mi, bo złapałem o co chodzi. Długi czas
spektakl nie zdawał nam się prawdziwy
a wymyślony obraz nie przemawiał do nas zrozumiale.
Kochani, teraz Czas przemawia jak ślepy
jasnowidz, mędrzec o starej duszy.
Słuchajcie. Tego jeszcze nie słyszeliście. Teraz jesteście drzewami,
przez które wiatr coraz głośniejszy i głośniejszy szumi;
Sponad płaszczyzny lat uderza nawałnicą
wprost z uczuć ojców, z ich wyższych czynów, z wysokości
górskiego pasma bohaterów, które wkrótce świeżym śniegiem
waszej radosnej chwały czyściej, bliżej rozbłyśnie.
Jakaż przemiana dokonuje się teraz w pełnym życia krajobrazie: nadchodzi
młody, jędrny las w to miejsce i starsze pnie,
i niepozorny ryż ustępują przed tymi, którzy nadciągają.
Kiedyś, kiedy rodziłyście, poczułyście rozłąkę, o, matki,
dziś znów poczujcie to szczęście bycia dawczyniami.
Dajcie, jak dajecie nieskończoność, dajcie. Bądźcie w te nadchodzące dni
bogactwem natury. Pobłogosławcie swoich synów.
A wy, dziewczęta, pamiętajcie, że oni was kochają: takie
serca, miłujące was, jak straszny nie byłby napór,
miękną, dzięki wam, ukwieconym.
Przezornie wstrzymywałyście się, teraz możecie kochać
nieskończenie, stać się legendarnymi kochankami, jak kobiety czasów prastarych:
że ta, która ma nadzieję, znajduje się jakby była w ogrodzie nadziei;
że ta, która płacze, płacze, jak ta z gwiazdozbioru
przypominającego o płaczącej kobiecie.
.

(tł. Ela Binswanger)

Rainer Maria Rilke: Heil mir, dass ich Ergriffene sehe

Heil mir, dass ich Ergriffene sehe. Schon lange
war uns das Schauspiel nicht wahr
und das erfundene Bild sprach nicht entscheidend uns an.
Geliebte, nun redet wie ein Seher die Zeit
blind, aus dem ältesten Geist.
Hört. Noch hörtet ihs nie. Jetzt seid ihr die Bäume,
die die gewaltige Luft lauter und lauter durchrauscht;
über die ebenen Jahre stürmt sie herüber
aus der Väter Gefühl, aus höheren Taten, vom hohen
Heldengebirg, das nächstens im Neuschnee
eures freudigen Ruhms reiner, näher erglänzt.
Wie verwandelt sich nun die lebendige Landschaft: es wandert
würziger Jungwald dahin und ältere Stämme,
und das kürzliche Reis biegt sich den Ziehenden nach.
Einmal schon, da ihr gebart, empfindet ihr Trennung, Mütter,
empfindet auch wieder das Glück, dass ihr die Gebenden seid.
Gebt wie Unendliche, gebt. Seid diesen treibenden Tagen
eine reiche Natur. Segnet die Söhne hinaus.
Und ihr Mädchen, gedenkt, dass sie euch lieben: in solchen
Herzen seid ihr gefühlt, so furchtbarer Andrang
ging, zur Milde verstellt, mit euch, Blumigen, um.
Vorsicht hielt euch zurück, nun dürft ihr unendlicher lieben,
sagenhaft Liebende sein wie die Mädchen der Vorzeit:
dass die Hoffende steht wie im hoffenden Garten;
dass die Weinende weint wie im Sternbild, das hoch
nach einer Weinenden heißt

*

Monachium, początek sierpnia 1914, z: "Fünf Gesänge", Kriegs-Almanach 1915, druga z serii "Pięciu pieśni"

*

@wielkie litery: czasami zostawiam jak w oryginalne niemieckim dla podkreślenia ważności danego słowa

@„ta z gwiazdnej konstelacji”: gwiazdozbiór Panny w starożytności identyfikowany z mitologicznymi kobiecymi postaciami, Astarte, Izydą, Ateną, Demeter, Erigone, Dike, Persefoną... od średniowiecza utożsamiany jest z opiekującą syna Matką Boską, Panną Świętą.